

© Savjet Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012. godina. Ovaj prevod urađen je uz pomoć Fonda za ljudska prava Savjeta Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund) i nije obavezujući za Sud. Više informacija može se pronaći u punoj izjavi o autorskim pravima na kraju ovog dokumenta.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Informator o sudskoj praksi Suda br. 139

mart 2011. godine

RTBF protiv Belgije - 50084/06

Presuda od 29.3.2011. godine [Drugo odjeljenje]

Član 6

Građanski postupak

Član 6-1

Pristup sudu

Privremena zabrana emitovanja televizijskog informativnog programa: *utvrđena je povreda*

Činjenice – Kompanija podnosilac predstavke, javni servis, emitovala je mjesečni program pod nazivom "Au nom de la loi" (u ime zakona), koji se bavio pravosudnim temama. Program čije je prikazivanje bilo planirano za 2001. godinu sadržavao je snimke koji su se odnosili na zdravstvene rizike i koji su koristili, kao primjer, u štampi već objavljene pritužbe pacijenata na njihovog doktora. Nakon tužbe koju je podnio doktor, predsjednik prvostepenog suda izdao je privremenu sudsku zabranu kojom se RTBF sprečava da emituje relevantni dio tog programa dok se ne donese sudska odluka o meritumu, a za svako emitovanje uprkos zabrani bila je zapriječena novčana kazna od dva miliona belgijskih franaka. Žalbe kompanije podnosioca predstavke bile su neuspješne. Postupak odlučivanja u meritumu po tužbi koju je podnio doktor protiv RTBF-a bio je još uvijek u toku kada je podnesena predstavka Evropskom sudu.

Pravo – Član 10: Sudska zabrana kojom se, do donošenja odluke o meritumu, sprečava emitovanje snimka u okviru televizijskog programa koji se tiče aktuelnih sudskih pitanja predstavljala je zadiranje javnih vlasti u slobodu izražavanja kompanije podnosioca predstavke. U utvrđivanju da li predmetno zadiranje ima pravnu osnovu, Sud je istakao da je belgijskim Ustavom kažnjavanje krivičnih djela počinjenih u uživanju slobode izražavanja dozvoljeno tek kada su ona i počinjena, a ne prije. Što se tiče sudskog kodeksa i Zakonika o građanskom postupku, njima nije razjašnjena koja vrsta ograničenja je dozvoljena, niti njihova svrha, trajanje, djelokrug ili kontrola. Preciznije, iako je dozvoljena intervencija sudije za hitne predstavke, bilo je određenih nedosljednosti u sudskoj praksi po pitanju mogućnosti preventivne intervencije tog sudije. U belgijskom pravu stoga nije bilo jasne i konzistentne sudske prakse koja bi omogućila kompaniji

podnosiocu predstavke da predvidi, u razumnoj mjeri, moguće posljedice emitovanja predmetnog programa. Bez preciznih i konkretnih propisa o preventivnom ograničavanju slobode izražavanja, mnogi pojedinci koji se plaše napada na njih u televizijskim programima – najavljenim unaprijed – mogli bi podnijeti predstavku sudiji za hitne predstavke, koji bi onda na njihove slučajeve primjenjivao različita rješenja, a to ne bi bilo pogodno za očuvanje suštine slobode saopštavanja informacija. Uz to, iako je Sud, time što ne sprečava države da zahtijevaju licenciranje emitera, prihvatio načelo po kome emiteri imaju drugačiji tretman od štampanih medija, ipak izgleda vještački da kasaconi sud primjenjuje različite odredbe Ustava u zavisnosti od toga da li se radi o štampanim ili audio-vizuelnim medijima. Taj sud nije obezbijedio strogi pravni okvir za prethodno ograničenje emitovanja, naročito pošto belgijska sudska praksa nije riješila pitanje značenja pojma "cenzure" koja je zabranjena Ustavom. Zakonodavni okvir, zajedno sa sudskom praksom belgijskih sudova, onako kako je primijenjen na kompaniju podnosioca predstavke, nije stoga ispunio uslov predvidivosti koji se zahtijeva Konvencijom.

Zaključak: utvrđena je povreda (jednoglasno).

Član 41: Utvrđivanje povrede predstavlja dovoljnu pravičnu naknadu na ime materijalne i nematerijalne štete.

© Savjet Evrope/Evropski sud za ljudska prava
Ovaj sažetak Sekretarijata ne obavezuje Sud.

[Informatori o sudskoj praksi](#)

© Savjet Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012. godina.

Zvanični jezici Evropskog suda za ljudska prava su engleski i francuski. Ovaj prevod urađen je uz pomoć Fonda za ljudska prava Savjeta Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On nije obavezujući za Sud i Sud ne preuzima odgovornost za njegov kvalitet. Prevod se može preuzeti sa baze podataka o sudskoj praksi Evropskog suda za ljudska prava HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) ili sa bilo koje druge baze podataka kojoj ga je Sud dostavio. Prevod se može reprodukovati za nekomercijalne svrhe pod uslovom da se navede puni naziv predmeta, sa gore navedenom izjavom o autorskim pravima i pominjanjem Fonda za ljudska prava. Ukoliko je namjera da se bilo koji dio ovog prevoda upotrijebi za komercijalne svrhe, molimo vas da se obratite na adresu publishing@echr.coe.int

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute

personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int